

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **K. S.**, zastoupeného JUDr. Josefem Moravcem, advokátem, sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. KUKHK-8902/DS/2019/DV-2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 11. 2020, č. j. 31 A 8/2019 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Kostelec nad Orlicí ze dne 30. 1. 2019 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

[2] Přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se žalobce dopustil v příčinné souvislosti s porušením § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením § 4 písm. b) zákona o silničním provozu a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Dne 13. 9. 2018 v 21:30 hod. byl žalobce jako řidič motorového vozidla Renault Trafic L hlídkou Policie ČR zastavován za pomoci zvláštního výstražného světla modré barvy a rozsvícením nápisu „STOP“ na služebním vozidle policie. Řidič vozidla na výzvu k zastavení vozidla nejprve nereagoval a pokračoval v jízdě. Když následně zastavil a byl policistou vyzván k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla, předložil občanský průkaz a zelenou kartu, ale nikoliv řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Rovněž se odmítl podrobit dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v krvi.

[3] Za spáchání přestupků byla žalobci uložena pokuta v částce 25 000 Kč a zákaz činnosti v trvání 12 měsíců, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč.

[4] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 4. 2019 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[5] Rozhodnutí o odvolání napadl žalobce žalobou, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl.

[6] Krajský soud uvedl, že již správní orgán I. stupně se dostatečně a v souladu s judikaturou vypořádal s návrhy žalobce na provedení výsledků svědků. Stěžejními podklady pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo nejen oznámení přestupku, ale rovněž videozáznam silniční kontroly, úřední záznam popisující její průběh a výslech dvou policistů. Skutkový stav byl objasněn dostatečně. Bylo by v rozporu se zásadou procesní ekonomie a rychlosti řízení provádět další dokazování. Vzhledem k blízkému rodinnému vztahu je dána důvodná pochybnost o objektivitě výpovědi manželky. Za nadbytečné považoval krajský soud výslech obviněného i provedení rekonstrukce.

[7] Krajský soud rovněž konstatoval, že zájem policistů na výsledku řízení nebyl zjištěn. Za podklad domněnky o předpojatosti policistů nelze považovat skutečnost, že jeden z policistů vypověděl, že z informací od kolegů, kteří žalobce v jiné služební věci kontaktovali, mu je známo, že žalobce v den odročeného ústního jednání, z něž se žalobce pro zdravotní indispozici omlouval, řídil automobil a nevykazoval známky nemoci. Tvrzení policisty nadto bylo podloženo videozáznamem ze služební kamery. Tato okolnost se nedotýkala věci samé, nýbrž posouzení oprávněnosti omluvy z ústního jednání před správním orgánem a v rozhodnutí o věci nebyla přičtena žalobci k tíži.

[8] Dle krajského soudu se správní orgán I. stupně s rozpory mezi jednotlivými důkazy dostatečně vypořádal a žalovaný závěry správního orgánu I. stupně potvrdil. Krajský soud neshledal namítané vady rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalobcovu verzi skutkového děje vyhodnotil s ohledem na výsledky provedeného dokazování jako nepravdivou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že napadený rozsudek ani rozhodnutí správních orgánů neobstojí, neboť v řízení byl nedostatečně zjištěn skutkový stav a závěr o vině stěžovatele je nesprávný. Z žádného provedeného důkazu, který je součástí správního spisu, nevyplývá, že vozidlo řídil právě stěžovatel, takové závěry jsou pouhou spekulací.

[11] Rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaný ve svém rozhodnutí převzal argumentaci správního orgánu I. stupně. Nezákonný a nepřezkoumatelný je i rozsudek krajského soudu. Krajský soud se s námitkami řádně nevypořádal, v odůvodnění rozsudku v podstatě odkázal na rozhodnutí správních orgánů.

[12] Stěžovatel namítal, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný neprovedli veškeré dostupné a možné důkazy. Závěr o vině stěžovatele není podložen ani kamerovým záznamem, ani výpověďmi policistů. Z uvedených důkazů nevyplývá, že stěžovatel automobil skutečně řídil. Ani jeden z policistů neuvedl, že by stěžovatele viděl automobil řídit. Závěr správního orgánu I. stupně a závěr žalovaného, že oba policisté shodně uvedli, že předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu řídil právě stěžovatel, není ve výpovědi policistů obsažen. Policisté se pouze vyjádřili, že proti nim jelo vozidlo Renault Trafic bílé barvy, a jeden z policistů uvedl, že z místní znalosti ví, že s tímto vozidlem jezdí stěžovatel. Policisté stěžovatele viděli až po zastavení, po uplynutí určité doby. Od okamžiku, kdy kamerový záznam přestal snímat vozidlo, do okamžiku, v němž je na záznamu zachycen stěžovatel, který sedí na místě řidiče, uplynulo dle kamerového záznamu více než 10 vteřin. Vozidlo navíc zaparkovalo za roh.

[13] Důkazy stěžovatelovu verzi nevylučují. Obhajoba stěžovatele nebyla ani kamerovými záznamy, ani výsledkem policistů vyvrácena. Dokazování nebylo provedeno řádně, jelikož nebyly provedeny důkazy, které stěžovatel navrhoval. Závěry o vině, které správní orgány obou stupňů v rozhodnutí uvádějí, nejsou provedenými důkazy podloženy.

[14] Stěžovatel uvedl svoji verzi skutkového děje: automobil neřídil, nýbrž na auto čekal na svém pozemku. Řidič z automobilu vystoupil druhou stranou. Stěžovatel si pouze šel do auta pro cigarety. V tu chvíli tam přišli policisté.

[15] Stěžovatel zdůraznil, že v přestupkovém řízení navrhl vyslechnout dva svědky. Šlo o stěžovatelovu manželku a osobu, která vozidlo řídila. Oba navržené svědci mohli dosvědčit, že žalobce v danou dobu, kdy se měl dopustit přestupku, vozidlo neřídil, a vyvrátit tvrzení, že manželka v době spáchání přestupku byla se stěžovatelem ve vozidle, jak tvrdili policisté. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný však navržené svědky nevyslechli a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedli, že dokazování provedením svědeckých výpovědí bylo již nadbytečné. Nevyslechnutí navržených svědků nemůže být odůvodněno procesní ekonomií, výslech dvou svědků by řízení neprotahoval.

[16] Skutečnost, že manželka a dcera stěžovatele byly v době spáchání přestupku ve vozidle, nevyplývá z žádného kamerového záznamu. Stěžovatel dále argumentuje, že pokud manželka stěžovatele byla ve vozidle se stěžovatelem, jak vypověděli policisté,

a zároveň na kamerovém záznamu není zachyceno, jak manželka z vozidla vystupuje, je možné i to, že z vozidla vystoupil skutečný řidič, ačkoli to na záznamu není zachyceno.

[17] Stěžovatel nesouhlasil s argumentací krajského soudu, že vzhledem k blízkému rodinnému vztahu je dána důvodná pochybnost o objektivitě výpovědi manželky. Není zřejmé, proč by měla být výpověď osoby blízké *a priori* posuzována jako méně věrohodná. Krajský soud hodnotí důkaz, aniž byl proveden. Pokud navrženého svědka správní orgán nevyslechl, nemůže si učinit úsudek, zda je případná výpověď navrženého svědka pravdivá.

[18] Stěžovatel dále poukázal na postup policistů po prvním odročeném přestupkovém jednání. Jeden z policistů zřejmě aktivně obstarával důkazy, které měly stěžovateli uškodit ve vztahu k omluvě z jednání. Lze pochybovat o objektivitě výpovědi policisty. Stěžovatel zdůraznil, že není možné se spolehnout pouze na dvě výpovědi policistů, pokud existují pochybnosti o tom, co policisté vypověděli. V takové situaci měly být provedeny důkazy, aby byly námitky stěžovatele vyvráceny. Pokud není zjevně vyloučeno to, co tvrdil stěžovatel, bylo nutné provést rekonstrukci na místě, znalecký posudek, ohledání apod.

[19] Stěžovatel namítal, že zasahující policisté mohli vozidlo zastavit již na pozemní komunikaci při jízdě, pak by byl spolehlivě zjištěn řidič daného vozidla. Stěžovatel nebyl účastníkem silničního provozu a nemohl být vyzván k vyšetření, neboť se nejednalo se o silniční kontrolu. Stěžovatel se uvedených přestupků nemohl dopustit.

[20] Postupem správního orgánu byla porušena zásada materiální pravdy. Správní orgán nesplnil svou povinnost zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Tento nezákonný postup žalovaný svým rozhodnutím aproboval.

[21] Stěžovatel rovněž namítal, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, porušení zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného, která navazuje na zásadu presumpce neviny. Správní orgán nemůže bezdůvodně upřednostnit některou z výpovědí.

[22] Stěžovatel rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56, ve kterém Nejvyšší správní soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, konstatoval, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout. Stěžovatel odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil smysl rekonstrukce.

[23] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[24] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil na konstatování, že se s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[25] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[26] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[27] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že v rozsáhlé kasační stížnosti stěžovatel v podstatě pouze opakuje námitky, které byly obsahem již žaloby podané ke krajskému soudu. Text žaloby byl doplněn pouze formálně. Kasační námitky v této podobě jsou tedy na samé hraně přípustnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[28] I v předchozích řízeních stěžovatel opakoval stále tytéž námitky. Stěžovatel se tedy nemůže divit, že se opakují také důvody rozhodnutí. Za situace, kdy se v postupně uplatňovaných prostředcích ochrany práv námitky doslovně opakují, není potřeba, aby orgán „další instance“, který se ztotožňuje s argumentací orgánu rozhodujícího v předchozím stupni či předchozím řízení, svoji argumentaci nad rámec již řečeného doplňoval a cizeloval, když uplatňovaná námitka v duchu zásady *vigilantibus iura* v reakci na již řečené cizelovaná není a s argumentací orgánů rozhodujících v předcházejících řízeních nijak nepolemizuje.

[29] Nejvyšší správní soud neshledal, že by rozsudek krajského soudu byl nedostatečně odůvodněn. Totéž platí o rozhodnutí žalovaného.

[30] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[31] Ustanovení § 50 odst. 3 druhá věta správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost *v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost*, tedy i v řízení o přestupku, *zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*

[32] Podle § 52 správního řádu platí, že *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

[33] Jak vyplývá z § 3 správního řádu, zásada materiální pravdy nemá absolutní rozměr. Aplikace této zásady je racionalizována vzhledem k rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. Dokazování tedy správní orgán provádí (resp. obecněji shromažďuje podklady) pouze v takovém rozsahu a jen tak dlouho, dokud o skutkovém stavu existují racionální pochybnosti. V tomto omezení zásady materiální pravdy se projevuje mj. zásada procesní ekonomie (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 - 53).

[34] Jak rovněž vyplývá z výše citovaných ustanovení správního řádu, účastník řízení má právo navrhnout důkazy, správní orgán však důkazními návrhy účastníků řízení není vázán. Z limitů zásady materiální pravdy vyplývá, že odmítnutí provést určitý důkaz může přicházet v úvahu například za předpokladu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření

nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, navržený důkaz není způsobilý tvrzenou skutečnost vyvrátit nebo potvrdit a nebo provedení důkazu je nadbytečné, neboť skutečnost, která má být dle důkazního návrhu dokazována, byla již provedenými důkazy zjištěna a nejsou o ní důvodné pochybnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 - 53). Požadavek stěžovatele, aby správní orgán provedl veškeré možné a dostupné důkazy, tedy nemá oporu v zákoně. Správní orgán není povinen provádět nadbytečné důkazy jen proto, aby vyhověl všem návrhům účastníků řízení.

[35] Jak správně poukázal krajský soud, interpretace zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu a zásady vyšetřovací dle § 50 odst. 3 správního řádu nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích zablokovala rozhodnutí správního orgánu a znemožnila účinný postih za protiprávní jednání (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98, N 161/16 SbNU 185; č. 2/2000 Sb., rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 9. 1998, Lauko proti Slovensku, stížnost č. 26138/95 a ze dne 2. 9. 1998, Kadubec proti Slovensku, stížnost č. 27061/95, Reports 1998-VI). To platí i v sankčních správních řízeních zahajovaných z úřední povinnosti, v nichž je význam zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu a zásady vyšetřovací dle § 50 odst. 3 správního řádu akcentován.

[36] Jestliže obviněný z přestupku tvrdí skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, lze dospět na základě zkušenosti, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68). Toto východisko, byť jinými slovy, potvrzuje i judikatura citovaná samotným stěžovatelem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55).

[37] Námitky stěžovatele jsou postaveny právě a výhradně na takových krajně nepravděpodobných tvrzeních, která jsou nadto v rozporu s důkazy, jež v řízení o přestupku byly provedeny. Z provedených důkazů ani náznakem nevyplývá, že by tvrzení stěžovatele o tom, jak se skutek odehrál, mohla být pravdivá. Za takové situace správní orgány neměly rozumný důvod provádět jakékoli další dokazování, ať už výsledky stěžovatelem navržených svědků či rekonstrukcí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením, že byly zjištěny všechny rozhodné okolnosti, jak vyžaduje § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu, a to bez důvodných pochybností, jak předpokládá § 3 správního řádu.

[38] Z videozáznamu zachycujícího silniční kontrolu je patrné, jak policisté následovali vozidlo, na místo kontroly přijeli v těsném kontaktu se zastavovaným vozidlem, přičemž od okamžiku zastavení policejního vozidla do chvíle, kdy je na záznamu zachycen stěžovatel sedící místě řidiče, uběhlo 10 až 11 sekund. Pokud by byl stěžovatelem uvedený popis skutkového děje pravdivý, musel by se v této době řidič z místa řidiče vlevo posunout na místo spolujezdce a z vozidla pravými dveřmi vystoupit a stěžovatel by musel pravými dveřmi nastoupit a z místa spolujezdce si přesednout na místo řidiče. Takovou bleskovou výměnu, kterou by policisté vůbec nezaznamenali, vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako zcela nepravděpodobnou. Pokud by šel stěžovatel do vozidla pouze pro cigarety, jak tvrdí, je rovněž krajně nepravděpodobné, že by kvůli tomu popsáním způsobem usedal

pokračování

za volant na místo řidiče. I Nejvyšší správní soud proto vyhodnotil tvrzení stěžovatele o výměně osob za volantem za nepravdivé.

[39] Naopak podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spise (s výjimkou výpovědi obviněného) v souhrnu konsekventně vedou k závěru, že stěžovatel byl řidičem vozidla, a tedy byl účastníkem silničního provozu ve smyslu, v jakém jej vymezuje judikatura Nejvyššího správního soudu, na niž sám stěžovatel upozorňuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011 - 3, nebo ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 As 1/2011 - 60). Provedené důkazy jsou dostatečně konkrétní a průkazné.

[40] Podstatným argumentem, jímž krajský soud odpověděl na námitku neprovedení důkazu svědeckou výpovědí manželky stěžovatele, je dílčí závěr, že provádění dalšího dokazování správním orgánem by bylo nadbytečné, neboť skutkový stav již byl dostatečně objasněn. Úvahu o hodnověrnosti (nikoli pravdivosti) výpovědi manželky stěžovatele tento závěr pouze dokresluje nad rámec nezbytného.

[41] Nejvyšší správní soud proto neshledal porušení zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného. Odkaz stěžovatele na nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, není přílehlavý. V nyní projednávané věci totiž nešlo o situaci, kdy jediným přímým důkazem proti obviněnému byla výpověď svědka, u něž nelze vyloučit zájem na výsledku řízení, nýbrž o několik důkazů, které dostatečně podložily závěr o odpovědnosti stěžovatele za přestupky. Krajský soud rovněž správně vysvětlil, že zájem policisty na výsledku řízení nelze dovozovat ze stěžovatelem uváděných okolností.

[42] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu v rozsahu, který odpovídá důkaznímu standardu požadovanému v řízení o odpovědnosti za přestupek. Krajský soud tedy nepochybil, když žalobu proti rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení se ve vztahu k žalobci opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jenž měl ve věci plný úspěch, soud náhradu nákladů nepřiznal podle § 60 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť mu nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2022

JUDr. Filip Dienstbier, Ph. D.
předseda senátu